

איש איש כי תשטה אשתו פעמיים כתוב איש ומעלה בו מעל פעמיים מעילה

אִישׁ אִישׁ כִּי תִשְׁטֶה אִשְׁתּוֹ וְגו'. (במדבר ה) **מֵאִי הָאִי לְגַבֵּי**

הָאִי וקשה למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת מעילה. **אֶלֶּא כְּמָה**

דְּכֶתִיב, (במדבר ה) **לְמַעוֹל מֵעַל בִּיהוָה** אלא בגלל שמעילת הסוטה

בבעלה נחשב הדבר כמעילה בקב"ה כמש"כ בפרשת מעילה למעול מעל בה' מאחר

שבשניהם נעשה מעילה בקב"ה ולכן סופי תיבות כ"י תשט"ה אשתו ומעלי'ה הוא שם הוי"ה

להורות שהיא מעלה בשם הוי"ה ולכן סופה להישבע לשקר ולמעול מעל בה' (הרמ"ז).

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, אִישׁ אִישׁ, מֵאִי אִישׁ אִישׁ, דְּהָא בְּחָד

סִגְי' ושאל רבי אלעזר שהנה כתוב בפרשת סוטה 'איש איש כי תשטה אשתו' וקשה למה

כתוב פעמים 'איש איש' הרי היה מספיק לכתוב רק פעם אחת איש, **אֶלֶּא הָא**

אֻקְמוּהָ אלא כבר ביארו החברים דבר זה [קסט], **אֶבֶּל אִישׁ אִישׁ,**

אור הרשב"י

נשא דף קכ"ד (ע"א) דמקיים מצוה א' על מתכונתו סגי.

[קסט] כדאיתא בסוטה דף כז עמוד א' ת"ר:

איש - מה ת"ל איש איש? לרבות אשת חרש,

ואשת שוטה, ואשת שעמוב, ושהלך בעלה

למדינת הים, ושהיה חבוש בבית האסורין -

שב"ד מקנין להן לפוסלן מכתובתן.

וכן איתא בבמדבר רבה פרשת נשא פרשה ט'

סימן ב' לא היה צ"ל אלא איש כי תשטה אשתו

מה ת"ל איש איש שאע"פ שהיא משמשת לא'

אעפ"כ לשנים היא זקוקה צ"ל שהיא כופרת

ובאמת יש סברה ברורה לזה על פי החקירה

שכתבו הראשונים בראוי לידע סוד אחדותו

יתברך, כי בכל מקום שאני תופס ואוחז בקצה

וחלק מחלק האחדות הרי אני תופס כולו, וכן

שמעתי ממורי (הבעש"ט), והבן. והנה מאחר

שהתורה והמצות נאצלו מעצמותו יתברך

שהוא אחדות האמיתי, אם כן כשמקיים מצוה

אחת על מכונה ובאהבה שהוא הדביקות בו,

ותפס במצוה זו חלק האחדות, אם כן כולו

בידו, כאלו קיים כל המצות שהם כללות

אחדותו, פרצוף שלם כביכול. וכן כתב בזוהר

מִשְׁמַע אִישׁ דְּאִיהוּ אִישׁ, וְקַיִים קָרָא דְכְּתִיב, (משלי ה)
שְׁתֵּה מִים מְבוֹרָךְ וְגו'. כִּדְרִין הוּא אִישׁ בְּעֵלְמָא, אִישׁ
 לְגַבֵּי אֶתְתִּיהֵי. אבל אומר רבי אלעזר שעתה נבאר שמש"כ 'איש איש' פירושו שהוא
 איש שהוא איש, דהיינו שהוא איש המתגבר על יצרו והוא מקיים את מש"כ 'שתה מים
 מבורך' ולא מבור אחר, דהיינו שהוא לא פוגם באשת איש ובשאר עריות ואז הוא נקרא
 פעמיים איש, פעם אחת איש בעולם מאחר שהוא גבור חיל הגובר על יצרו, ופעם שניה הוא
 נקרא איש שהוא איש נאמן לגבי אשתו והוא לא פוגם באשה אחרת. **וּמַעְלָה בּוּ**
מַעַל, הָא בְּחָד סִגְי, אִמְאֵי תִרִי ומש"כ 'ומעלה בו מעל' קשה למה
 כתוב פעמיים לשון מעילה והלא די רק בפעם אחת שייכתב מעילה. **אֵלָא חָד**
לְעִילָא וְחָד לְתַתָּא. חָד לְפִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְחָד לְבַעְלָהּ.
בְּגִין כִּךְ וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אלא מעילה אחת למעלה ומעילה

אור הרשב"י

כאלו כופר בהקב"ה לכך נאמר איש איש על
 שהיא כופרת בשני אישים בהקב"ה שנקרא
 איש ובבעלה שהוא איש וכן הוא אומר (משלי
 ב) העוזבת אלוף נעוריה ואת ברית אלהיה
 שכחה, ד"א איש איש לימדה אותך התורה
 שתהא ותרן בתוך ביתך נשפך יין הוי וותרן
 להנחיל וגו' וכך שמנך ואוצרותיהם אמלא
 נקרע כסותך (תהלים ב) ימלא ה' כל
 משאלותיך אבל אם שמעת דבר אשתך קום
 כנבר למי שנבר את הוי נבר לכך נאמר איש
 איש.

בשנים האחד כשהיא מזונה היא כופרת באישה
 שהפקיד גופו אצלה לשמרו והאחד שהיא
 כופרת בהקב"ה שצוה אותה (שמות ב) לא
 תנאף ואומר (ויקרא ב) מות יומת הנואף
 והנואפת ומנין שהקב"ה נקרא איש שנאמר
 (שמות מז) ה' איש מלחמה וגו' ולכך כתיב
 בסוטה ומעלה בו מעל לפי שהיא כופרת
 בפקדון כמה דתימא (ויקרא ה) נפש כי תחטא
 ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו וגו' והרי דברים
 ק"ו מה ממון הקל כל הכופר בפקדון כאלו
 כופר בהקב"ה שנאמר ומעלה מעל בה' וכחש
 הכופר בפקדון הגוף עאכ"ו שכל הכופר בו

אחת למטה, דהיינו מעילה אחת היא מועלת בשכינה הנקראת כנסת ישראל ששם שורש נשמתה, ומעילה אחת היא מועלת בבעלה למטה שבזה היא נאסרת עליו, ומשום כך כתוב בפסוק 'והביא את אשתו' כי מאחר שהחטא נוגע גם לבעלה אז לכן נתנה לה התורה תיקון או עונש מיד ע"י שבעלה מביאה אל הכהן (רמ"ק).

הכהן צריך לתקן את הפגם בשכינה שפגמה הסוטה ולא אדם אחר

אִמֵּי אֵל הַכֹּהֵן ולמה צריך להביאה דוק אל הכהן. **רָזָא דְּמִלְּהָ,**
בְּגִין דְּכֹהֲנָא שׁוֹשְׁבֵינָא אִיהוּ דְּמִטְרוּנִיתָא אלא סוד

הדבר הוא בגלל שהכהן הוא השושבין של המלכה שהיא השכינה והוא צריך לתקן את הפגם של השכינה שפגמה בה הסוטה. **הָכָא אֵית לְאַסְתִּכְלָא, הָא פְּתִיב** (ויקרא א) **וְשַׁחַט אֶת בֶּן הַבְּקָר, וְשַׁחַט אֶת־רֹא, וְלֹא כֹהֲנָא, דְּכֹהֲנָא אָסִיר לִיהּ בְּדִינָא, בְּגִין דְּלֹא יַפְגִּים הָהוּא אֶתְר דְּאֶחִיד בֵּיהּ** ובפסוק זה יש להתבונן שהרי כתוב על קרבן הסוטה 'ושחט את בן הבקר' ודרשו חז"ל שמש"כ 'ושחט' פירושו שישחוט זר ולא ישחוט הכהן מאחר שאסור לכהן לעשות את השחיטה שהיא דין כי סוד קרבן הסוטה הוא בכדי שיעשו בה דין וכל זה הוא בכדי שלא יפגום הכהן את מקומו שהוא החסד [קטו], **וְאֵת אִמְרַת,**

אור הרשב"י

מ"ו דפסחים, שחט ישראל וקבל הכהן. ואפילו במצורע תנינן בפרק בתרא מ"ח דנגעים, בא לו אצל האשם וסמך שתי ידיו עליו ושחטו וקבלו שני כהנים את דמו. והטעם לזה שאעפ"י

[קטו] והקשה הרמ"ז אע"ג דאמרין שחיטה כשרה בזר, דמשמע דסתמא נעשית בכהן אלא שהיא כשרה בזר, מכל מקום סבירא ליה לרבי אלעזר שהוא מצוה, והכי מוכח ממתניתין דפ"ה

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

וְהָבִיָּא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן, לְמִידֵן דִּינְהָא וקשה

איך אתה אומר שצריך להביא את הסוטה לכהן בכדי שידון את דינה והרי הכהן יכול לפגום

בזה את מקום החסד שלו. אֶלָּא וְדָאֵי פְּהֵנָּא לְדָא חֲזִי, בְּגִין דִּיאִהוּ

שׁוֹשְׁבֵינָא לְמִטְרוּנֵיתָא, וְכָל נָשִׁי עָלְמָא מִתְּבָרְכָן (נ"א

אֶתְאַחֲדַת) בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אלא ודאי הכהן ראוי לזה מאחר שהוא השושבין של

המלכה שהיא השכינה שכל נשי העולם מתברכות בשכינה הנקראת כנסת ישראל כאשר

היא מתברכת מז"א, וְעַל דָּא אֶתְתָּא דְלֶתְתָּא מִתְּבָרְכָא בְּשִׁבְעַ

בְּרָכוֹת, דִּיאֲחִידַת בָּהּ בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שלכן האשה למטה היא

מתברכת בחופתה בשבע ברכות מאחר שהיא אחוזה במלכות שגם היא מתברכת מהז"ת

שהיא כלולה מהם, וְכִהְנָא קָאִים לְאֶתְקַנָּא מְלִי דְמִטְרוּנֵיתָא,

וְלַעֲיִינָא בְּכָל מַה דִּיאֲצִטְרִיד, בְּגִין כִּד פְּהֵנָּא לְדָא, וְלֹא

אֶחָרָא ולכן הכהן הוא זה שעומד בכדי לתקן את המלכה שהיא השכינה והוא זה

שצריך לעיין בה בכל מה שהיא צריכה ולכן הכהן צריך לתקן את הפגם בשכינה שפגמה

הסוטה ולא אדם אחר.

אור הרשב"י

שנקרב לקדושה ומתקן את הנפש. וגם לפי הפשט כל הוצאת נפש הוא פעולת דין.

שהשחיטה היא הכנה לקרבן, מכל מקום רוב הדם הנשפך יוצא לחוץ ויש בו אחיזה לחיצונים, מה שאין כן בדם המתקבל בכלי

הלימוד היומיומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000